

MARKKU KARPIO

Tie auki
taivasta myöten

Markku Karpio

Tie auki taivasta myöten

SAGA Egmont

Tie auki taivasta myöten

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2001, 2021 Markku Karpio and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728088425

1st ebook edition
Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1

Riitelemine ja karjumine kuuluivat meidän seinänaapureiden normaaleihin viikonloppurituaaleihin. Ne aloittivat kännäämisensä joka lauantai puolen päivän aikaan, soittivat pari tuntia vanhaa heviä ja häipyivät sitten ostarin Pub Paratiisiin. Vaikutti siltä kuin ne olisi ohjelmoitu elämään jonkin liian ahtaan kaavan mukaan. Yöllä mies aina haukkui naisen ja jatkoi samaa kapelia vielä seuraavana aamunakin. Mikä ihmisiä oikein vaivasi? Minä kuulin sieltä joinakin öinä niin mielettömiä jysähdyksiä, että pelkäsin toisen niistä kuolevan. Se kai oli Jumalan ratkaistavissa. Yhtä hyvin lentokone saattoi pudota talon päälle tai joku heitteille jätetty avohoitotapaus ampua singolla suoraan ikkunasta sisään. Jumalalla on jokaista ihmistä varten oma salainen suunnitelmansa, Rafu-setä väitti. Minä uskoin siihen.

Pöly ja leivänmurut tarttuivat inhottavasti sukanpohjiin. Äiti ei ollut viikkoihin välittänyt tehdä taloustöitä. Minä olin hoitanut tiskit puhtaiksi ja kaappiin. Kaksi koneellista puhdasta pyykkiä roikkui kylpyhuoneen naruilla. Kukaan ei pääsisi sanomaan, etten minä ollut pitkäpinnainen tytär.

Nousin varovasti tuolilta ja menin äidin makuuhuoneen ovelle.

- Äiti... tääl olis teetä ja aamupalaa, sanoin pari pykälää kuiskausta kovemmalla äänellä. Sain vastaukseksi vain epämääräistä mölinää.

Laahustin takaisin pyöreän muovipöydän ääreen ja hypistelin lehdestä repäisemääni ilmoitusta: "Tilaisuus!"

Kakkos- tai kesäautoksi. Lähes uuden veroinen Fiat Uno. Ajettu 85 tkm. Pun. Radio-kasettisoitin. Hinta vain 8 500 mk/tarjous...”

Rusinan makeus maistui suussa. Olin tarkasti kaapinut luonnonjogurtilla kostutetun myslimössön lautaselta. Vaihdoin suolaiseen ja aloin rouskuttaa yrtti-Tartexilla voideltua ja sinimailaseniduilla päällystettyä kokojyväruisviipaletta. Minä olin päättänyt muuttua kokonaan uudeksi ihmiseksi. Join piparminttuteetä.

Ihmisen keho on Jumalan temppeli ja sitä pitää hoitaa kuin maailman arvokkainta rakennusta, muistin Rafusedän painottaneen. Nou probleema, se oli periaatteessa helppo hyväksyä.

Vaikka minun temppelini rinnat olivat liian pienet, takapuoli liian leveä, hiukset väärän väriset. Mitä vielä? Ai niin, painoa piti pudottaa vähintään viisi kiloa.

Aamuisin teki yhä älyttömästi mieli vahvaa kahvia, starttitujausta, mutta olin sinnikkäästi totutellut tulemaan toimeen ilman sitä. Jo kolmatta viikkoa! Kahvi oli kiellettyjen listalla kuten liha, alkoholi, tupakka ja huumeet.

Kellon sekuntiviisari nyki eteenpäin kuin ristilukin jalka. Tuijotin Lindgrenin punaista sytkäriä, joka lojui muina miehinä ikkunalaudalla. Helvetti! Laskin hitaasti kymmeneen ja vilkaisin tuhruisen ikkunan läpi ulos. Jos sulki toisen silmänsä ja katsoi löysien nyrkkien läpi kuin kaukoputkella, piha näytti aivan lokakuiselta... Piha. Ihan pihalla.

Äiti. Koko suku ja systeemit. Ihmiskunta. Miksi Rafun pitikin lähteä Australiaan saakka?

- ÄITI, IHAN TOSI! MEILLE TULEE PIAN KIIRE!

Naapurin tylsä krapulashow jatkui: huutoa, kolinaa, särkyvän lasin kilinää ja lapsen itkua. Hetken kuluttua ovi paukahti kiinni. Pian näin naapurinmiehen jo

harppomassa parkkipaikalla kohti ostaria. Löysät vaatteet lepattivat tuulella, niin että se näytti joltain ääriviivattomalta möhkäleeltä.

Tämä oli ihana kasvukeskuksen lähiö kaupungin vuokrataloineen ja halpoine omistusluokkuineen. Piipaapiipaa ja viuviuviuviu joka päivä, kun virkavalta piipahti setvimässä onnettomien ihmisten sotkuja. Yksihuoltajia ja muita jätettyjä riitti joka ainoaan taloon. Pari kauhtunutta kuusta ja muutama kituva mänty sojottivat maisemassa kuin huutomerkit: parikymmentä vuotta sitten tässä oli vielä ollut ihana ja rauhallinen metsä! Kuulemma. Viiden viime vuoden aikana oli sentään saatu muutama puu ja pensas pehmentämään betonin harmautta. Niiden katveessa oli hyvä kiskoa pussikaljaa.

Oliko meidän muutostamme jo niin älyttömän kauan?

- ÄITI!

Onneksi on tänään. Onneksi huomenna alkaa kesätyö. Onneksi ihan uudessa paikassa. Onneksi tarpeeksi kaukana täältä. Onneksi onneksi onneksi! Hengitin onneksi-ilmaa keuhkojeni täydeltä, pöyhäisin hermostuneesti blondia jonna tervomaa -kampaustani ja menin äidin makuuhuoneen ovelle. Kaksi varovaista koputusta. Kaksi vähän vaativampaa. Pidätin hengitystäni ja kuuntelin...

- Anna ihmisten nukkua! äiti tiuskaisi hetken kuluttua.

- Enkä anna, sä lupasit tulla mulle kuskiks! protestoin ja tunsin, kuinka tuttu lasinsirpaleklöntti paisui sisuksissani. Onneksi-fiilis laimeni vähitellen ja sekoittui siihen jokapäiväiseen mönjään, jota en ollut jaksanut niellä enää pitkään aikaan. - Onks se äijä taas siellä?

- Ei, vaan yks vanha ja väsynyt ämmä, äiti yritti kerätä huumoripisteitä. - Soita Hennalle ja pyydä sitä. Volvo on vapaana, sen kun otatte ja meette.

- Sä lupasit! Sitä paitsi ne on koko viikonlopun Micken vanhempien luona. Lähti jo perjantaina.

- Ai niin, anoppilassa, joo-o, äiti haukotteli äänekkäästi lukitun ovensa takana. Noin miljoonan kiukkua tihkuvan sydämenlyönnin jälkeen kuulin lukon lopulta avautuvan. Se ilmestyi eteiseen suttuiset silmänympärykset turvoksissa ja hennanpunainen afro länässä. Se ei ollut muistanut pestä illalla naamaansa. Päätin olla sanomatta mitään. Tunkkainen vanhan viinan haju leyhyi sen mukana eteisaulaan kuin iltapäivälehdessä lööppi.

- Perkele sun kanssa! minulta pääsi. Sitten iski raju katumus. Uusi yritys. Katsoin vetoavavasti suoraan äidin silmiin:

- Sä lupasit olla tänään ajokunnossa.

- Nou probleema, se kuittasi ja laahusti kylpyhuoneeseen. - Heli hei, mitä jos sä soittaisitkin Linkreenille ja antaisit sille tervetulleeseen pimeään keikan.

- Ja vitut!

- Siisti suus, flikka! äiti torui väsyneesti ja veti vessan.

- Mä vaan yritin auttaa.

Huomasin, kuinka äiti jähmettyi ja jäi toljottamaan peilikuvaansa. Kerro kerro kuvastin...

Äkkinäinen auringonvalo osui kuin tilauksesta eteisen seinällä roikkuvaan pölykerroksen peittämään valokuvakehykseen. Isän ja äidin hääkuva oli poistettu siitä jo ajat sitten, revitty silpuksi ja heitetty roskiin.

- Mä en sen niljakkeen kyytejä kaipaa! kuittasin sen ehdotuksen. - Voin mä sinne bussillakin mennä.

- Älä sinä huoli, tyttö nuori..., äiti tapaili, taputti minua kömpelösti olalle ja palasi kylpyhuoneeseen. - Miks sä aina mollaat Linkreeniä? Se on sentään auttanu meitä monessa jutussa, se sössötti surisuttaessaan sähköhammasharjaansa.

- Mieti sitä, sanoin melkein kuiskaamalla. - Henna muuten ties, et Lindgren olis muuttamassa tänne. Onks se totta?

- Älä nyt taas aloita, äiti huokaisi. - Se muuttaa tänne ainoastaan siinä tapauksessa, jos se ei heinäkuun loppuun mennessä oo onnistunut löytämään ittelleen uutta kämppää.

Ristin käteni, vilkaisin eteisen katon ruskean ritilälampun suuntaan ja nyökkäsin äänettömän rukouksen suurelle näkymättömälle: Anna asioiden mennä niin kuin Sinun mielestäsi on parasta!

2

Äiti, käänsi punaisen kartano-Volvon liittymästä uudelle moottoritielle. Autoa sen ei sentään ollut tarvinnut myydä. Vielä.

- Mä en kyllä oikein ymmärrä, miks sun pitää ostaa joku vanha romu, kun saisit ajella tällä niin paljon kuin sielus sietää, äiti paapatti lähtiessään ohittamaan edellä ajavaa Mersua. Madame Rochas tuoksui. Se oli laittanut sitä taas litratolkulla. - Sitä paitsi vanhat autot saastuttaa ympäristöä ihan hirveesti.

- Paraskin sanoja... Älä ohita, tossa on parin sadan metrin päässä nopeudenvälvontapömpeli!

- Kumpi tätä autoa ajaa! Äiti sytytti päivän ensimmäisen sinisen LM-pötkylänsä, puhalsi savupilven ulos ikkunasta ja hyökkäsi ohitukseen. Hetken päästä se vilkaisi tyytyväisenä peruutuspeiliin:

- Jäi ku nalli kalliolle... Minkä merkkinen se sun änäs "löytös" on?

- Näet sitten, sanoin ja puristin huuleni viivaksi.

Äiti vilkaisi nopeusmittaria ja survaisi jarrupoljinta niin, että rytkähdin kipeästi turvavöihin.

- Mitä sä teet!

- Sorisori, sorisori!

Lehdissä oli ollut juttuja tyypeistä, jotka olivat yhtäkkiä pimahtaneet ja tappaneet vanhempansa. Olin koko kevään pelännyt, että minulle kävisi samoin ellen pääsisi edes hetkeksi pois kotoa.

- Mikä se sun kesätyöpaikkas nyt olikaan? äiti keksi kysyä. Se tuprutti tupakkaansa niin, että savu tuli

suoraan minun sieraimiini. – Herranjumala, onks se jo huomenna ku sä aloitat?

– Miten se nyt yhtäkkiä alkoi sua kiinnostaa? kröhin mielenosoituksellisesti.

Minun korvani nappasi ohuen kimeän melodianpätkän ja tajusin, että se tuli minun kännykästäni. Näytössä luki ”Kurpitsa”. Painoin virran nopeasti pois päältä.

– Jariko sen homman sulle järjesti? äiti kysyi. Se oli tietenkin nähnyt, kuka yritti soittaa.

– No ei todellakaan.

– Kiitos kohteliaasta vastauksesta, äiti marmatti. –

Paljonko sinne sun salaiseen puutarhaas tulee matkaa, jos saa kysyä?

– Mihin hiton salaiseen puutarhaan?

– No jumalauta sinne sun kesätyöpaikkaas!

– About nelkyt kilsaa.

– Nelkyt kilsaa!

– Mulle luvattiin työsuhdeasunto.

– Aha, vai siitä tässä nyt olikin kysymys, äiti puuskahti.

– Just joo.

Upeasti viheriöivä viljelysmaa viuhui ohi yli 150 kilometrin tuntinopeudella. Metsäsaarekkeilla oli haapoja ja koivuja, jotka olivat jo melkein täydessä lehdessä. Kaikella tällä oli vissi tarkoituksensa, varmaan tällä hermoja kiristäväällä ylinopeudellakin, ajattelin.

– Hiljennä, puhkaisin vartin kuluttua siirtolohkareen kokoiseksi paisuneen puhumattomuuden. – Se on toi Shell tossa risteyksen jälkeen.

– Kyllä, neiti, äiti äyskäisi yhä loukkaantuneena, räppäsi vinkkarin vasemmalle ja kaarsi parkkipaikalle.

– Eiks tää muuten oo samantapainen paikka ku se, missä sä aikoinaan tapasit isän? Ainakin sun jutuistas päätellen...

- Se on varmaan toi salskea poitsu tuolla, äiti ohitti kysymykseni huomattuaan odottavan näköisen haalariklopin huoltoaseman seinustalla.

- Tytöt saa tästä erinomaisen kesäauton, Karppaseksi esittäytynyt mies sanoi ja taputteli Fiat Unoa, jonka takaikkunaan oli isketty tarra: "Uno. Suuri pieni auto."

- Tätä me ei kyllä jumalauta osteta! äiti sanoi hermostuneesti ja kaivoi tupakat mustasta kiiltonahkaveskastaan.

- Äiti hei, mä käytän säästörahani ihan niinku mä haluun!

Kumarruin tynesti arvioimaan helmapeltien ja lokasuojien kuntoa. Tiesin, ettei äiti voisi heittäytyä raivohankalaksi nuoren miehen läsnä ollessa.

- Äiti? jobbari väänsi naamalleen muka hämmästyneen virneen. - Mä luulin teitä sisaruksiksi.

- Noh, äläs nyt poika, äiti iski kiherrysvaihteen päälle, muttei sentään ruvennut selittelemään naama punaisena, että sillä oikeastaan oli neljä vuotta vanhempi tytärkin. Äidin fiilikset vaihtuivat nykyisin helposti kuin sytkäriin napsautus. Nou probleema.

Minä syynäsin ja koputtelin peltejä, hypistelin ruosteen rosoja, kurkistin konepellin alle ja haistelin moottorin maagista tuoksua: Nostalgia. Onni. Tasapaino. Turvallisuus. Nuo sanat olivat monta numeroa liian suuria ja teräväsärmäisiä kuin graniittilohkareet.

Hytkytin vuorotellen kumpaakin etukulmaa. Iskunvaimentimet ja jousitus saivat synninpäästön, mutta kupliva helmapelti ja pari iloista lommoa kertoivat jo enemmän auton kunnosta.

- Se ilmoituksessa ollut kaheksan ja puoli tonnia on kyl tästä raadosta kaikkien ylihintojen äiti, sanoin rauhallisesti ja kiskaisin kynnellä ison punaiseksi spreijatun tarramuovinsuikaleen irti etulokasuojan

reunasta. Ei ollut mitenkään vaikea arvata, että sen alta paljastui sitruunan kokoinen rosoreikä. - Kappas.

Mielenkiintoinen tapa hoitaa ruostevaurioita.

- Edellisen omistajan kolttosia, jobbari selitti jähmeästi. - No mikä sitten olis arvon neidin tarjous?

- Eipäs hosuta. Istahdin kuskin paikalle, painoin kytkimen pohjaan ja väänsin virta-avaimesta. Kuului pari kylmää naksahdusta, tyhjä vinkaisu, ja vasta uudella yrityksellä moottori lopulta räikäisten käynnistyi.

Tähtäsin viattoman katseen suoraan jobbarin sinivihreisiin silmiin. - Uus starttimoottori, about kymppin alle kuussataa.

- Se on joo uuden hinta. Mutta kuka hullu tällaiseen vanhaan rottoseen uutta rupeaa ostamaan? jobbari yritti.

- Ai tää onkin yhtäkkii "vanha rottonen". Sun ilmoituksessa kyllä luki, että "lähes uuden veroinen".

- Anna paskan olla! äiti kotkotti, laski aurinkolasejaan sen verran, että pystyi nikkaamaan miehelle silmää. - Ei meidän tarvi tätä ostaa.

- Otetaas koko homma nyt uudestaan alusta ja vähän rauhallisemmin, jobbari hätääntyi. - Eiköhän me tälle tuliselle italiaanolle vielä oikea hinta löydetä.

- No nyt puhut vaihteeks asiaa, minä väläytin söpöimmän valkohammashymyni ja painelin takaisin ratin taakse. - Vaikka tää kyllä on valovuosien päässä mistään "tulisesta italiaanosta".

Miestä nauratti. Äiti oli tipahtanut kärryiltä:

- Saatte luvan jatkaa keskenänne tota pelleilyä, mä käyn hakemassa baarista lihiksen. Tuonko mä Heli sullekin?

- Mä en syö lihaa, eks sä nyt sitäkään enää muista!

- Ole ilman sitte! äiti pamautti ja lähti viuhtomaan kohti baaria.

Minä kaivoin taskustani pienen muistivihon ja aloin raaputtaa sinne sanoja ja numeroita. Kurkin, kuulostelin ja haistelin Unoa kuin huumekoira. Jobbari seurasi tilannetta syvä huolirypy silmiensä välissä. Kurkistin vielä uudestaan auton sisään ja raotin uutuuttaan nahkeita kumimattoja:

- Edes ilmastointi näköjään toimii... Okei: starttimoottori viissataayheksänkymppiä, uuden pohjan teettäminen about kaks viiva kolme tonnia, pakoputken takaosa à kakssataakuuskymppiä, toinen etulokasuoja kakssataaseitsemänkymppiä, takapuskuri kakssataayheksänkymppiä, maski sataviiskymppiä. Ja bensatankkikin näyttäis vuotavan, jos sekin pitää uusia, se tekee noin kuussataa. Ja asennuskulut päälle...

- Oukei, sanoi ruottalainen, jobbari keskeytti vikkellästi. - Sun kauniin hymys takia mä suostun pudottamaan hinnan viiteen tonniin.

- Anna jo olla Heli, äiti pyysi. Se mussutti irvistellen kuumaa lihapiirakkaa ja sen hampaanvälit olivat täynnä iljettävää töhnää.

- Mun eka ja vika tarjous on kakstuhattaviissataa. Ota tai jätä.

- Kaupungissa tästä saa vähintään kuusi tonnia, jobbari pudisteli kiukusta punehtunutta päätään. - Mut okei, menköön sitte saatana neljään tonniin.

- Kaks ja puoi!

- No on tää nyt yhtä helvettiä, jobbari korahiti lopulta alistuneesti. - Heitä rahat tiskiinkin, niin tehdään paperit saatana.

3

Saapuneita viestejä oli seitsemän, mutta en välittänyt lukea tai kuunnella niitä. Arvasin muutenkin, että ne kaikki olivat Kurpitsalta. Nokia sanoi zip ja hulautin sen kirjoituspöydän laatikkoon väsyneitten koulukirjojen kaveriksi, yhdentekevien koepapereiden ja vihkojen alle. Päähän pingahti sana ”riippakivi” ja se sai minut sekunniksi hyvälle tuulelle. Rakkautta ei voinut pakottaa, jos sitä ei edes ollut. Ainakin yhdestä asiasta olin kevään mittaan tullut pomminvarmaksi: Kurpitsa ei ollut minulle SE OIKEA. Tai minä en ollut sille.

Kurpitsa kuului siihen menneisyyteen, jota en halunnut muistaa. En saanut ajatella sitä! Yritin rukoilla, että Kurpitsan kuva häipyisi päästäni, mutta kuulin väkisinkin sen pehmeän äänen ja näin sen harvahampaisen virnistyksen. Koko tapaamisemme oli ollut onneton sattuma. Olin mennyt yksiin mökkibileisiin Janitan kanssa. Bileiden emäntä oli jotain sen partiotuttuja. Sinne oli kutsuttu myös lauma jätkiä, suunnistajia. Ihme tyyppejä: tulevat bileisiin ja lähtevät heti lenkille... Haloo! Tylsä ilta. Vihreä valkkaripullo pysyi juuri ja juuri polvieni välissä ja Kurpitsa, tai silloin vielä virallisenjäykästi Jari, pölähti luokseni kuin tyhjästä, tukka märkänä. Ei mikään unelmien prinssi, muttei vonkaava kusipäämachokaan. Viiniä, tunkkaisia suudelmia... Kurpitsa oli epätavallisen arka poju, joka joutui paniikkiin välittömästi nähdessään minut ilman paitaa ja köhi pää tomaattina: ”Sori, mut mulla on tiettyjä periaatteita.”

Poimin kirjoituspöydältä Rafun lähettämän Sydney-kortin, luin läpi sen ihanat ja kannustavat sanat ja siunauksen toivotukset: ”Jumala on rakkaus’ on kirjoitettuna jokaisessa versovassa ruohonkorressa. Suloiset linnut, jotka täyttävät ilman iloisella viserryksellään, ihananväriset kukat, metsien mahtavat puut – kaikki todistavat Jumalamme isällisestä huolenpidosta ja hänen halustaan tehdä lapsensa onnellisiksi...”

Niiden muutto oli sujunut hyvin ja se kehui uutta työpaikkaansa rukoustensa täyttymykseksi. Laitoin kortin varmuuden vuoksi farkkutakkini povitaskuun, ettei se vain unohtuisi. Siinä oli Rafun ja Maijan uusi osoite.

- No, mä lähden nyt, huikkasin äidille keittiön ovesta ja puskin Kurpitsan ja Rafun takaisin mieleni perukoille.

- Tervemenoa, äiti sanoi nostamatta katsettaan hailakanvärisestä pokkarista ja hörppäsi Pearly Bay -valkkaria suoraan pullonsuusta. - Soitellaan!

Minun oli pakko ajaa vanhaa tietä, jotta olisin ehtinyt ajoissa. Tutut mutkat ja kumpareet, peltoaukeat ja tehdashallit. Olin kulkenut tätä tietä sadat kerrat, vaikka edellisestä kerrasta oli jo lähes kolme ja puoli vuotta. Silloin näin isän viimeistä kertaa elossa.

Uno kulki tasaisesti. Minun ikioma Unoni! Ohjaus ja vaihteisto tuntuivat vielä oudoilta, kytkin nappasi paljon ylempänä kuin Volvossa ja moottori rohisi jotenkin epätasaisesti.

Vasemmalla pörhisteli korkea kuusiaita, sen jälkeen tuli näkyviin pari karseahkoa seitsemänkymmentälukulaista kenkälaatikkotaloa. Uno hurautti notkelmaan, jossa tien ali virtasi leveä oja. Talvisin virtaavasta vedestä kohoava kosteus jäätyni asvalttiin mustaksi jääksi. Tässä se tapahtui, ajattelin.

Käsiä alkoi tärisyttää, niin että minun oli pakko painaa jarrua ja ohjata Uno asfalttireunan yli penkalle. Huippasi. Sammutin moottorin, hengitin syvään ja rukoilin Taivaan isältä lisää voimia.

Olo koheni heti, kun käänsin Unon nokan risteyksestä Toivonniemeen päin. Leikittelin ajatuksella, että paikka oli saanut nimensä Hyväntoivonniemen mukaan. Ei, vaan nimi tuli tietysti saarnaaja Toivo Kähkösestä. Hyvä-Toivo Kähkösestä. Tienvarren talot, jopa tasakattoiset rumilukset vanhojen harjakattoisten seassa, alkoivat näyttää yhä iloisemmilta ja myötäsukaisemmilta. Sitten ne loppuivat ja maisema oli yhtä peltoa ja metsää.

Meri kimmelsi peltoaukean takana, pisti silmään. Vedin aurinkoläpän alas.

Naksautin Blaupunktin auki ja haravoin esiin Radio Plussan. Nylon Beat naukui nasaalillaan SYYTÖN SYYTÖN SYYTÖN! enkä halunnut kuulla enempää. Muovikassillinen kasetteja lojui pelkääjänpaikan jalkatilassa, mutta sammutin toosan kokonaan. Moottorin hurina riitti.

Olo oli kevyt ja hilpeä kuin Sprite Light. Kiiltävien Mersujen, Bemareiden, Opeleiden ja pehmeämuotoisten japsiautojen keskeltä löytyi pari tyhjää parkkiruutua. Minua huvitti ajatus, että jotain dementtiä kylpylävierasta pyydettäisiin nimeämään auto, joka ei kuulunut joukkoon. Sanoisiko haperopää, että tuo japsi, kun se ei ole eurooppalainen, vai keksisikö se Unon? Syrjemässä, omassa ruudussaan oli ilmeisesti Kähkösen liila pikku-Mersu, jonka takapuskuriin oli kiinnitetty kyltti: "Olen matkalla taivaaseen. Haluatko tulla mukaan? Soita numeroon..."

4

Iso valkoinen puutalo tummanvihreine kulmalautoineen ja ikkunanpuitteineen toi mieleen vartiotornin. Tai majakan! Majakan valo oli Jumalan Valittujen lehden nimi. Talo valvoi tienoota korkeimmalta kukkulalta, vähän vielä koulurakennustakin ylempää. Olin tavannut saarnaaja Kähkösen ensi kertaa kylpylärakennuksessa isojen viherkasvien keskellä, paperinhajuisessa ja jäykässä toimistossa. Pari viikkoa aiemmin. Onneksi Rafu oli ennen työhaastattelua kerennyt lähettää Kähkösellemme pitkän suositusmeilin ja välitti sen myös minulle.

Pysähdyin ihastelemaan talon uhkeaa paratiisimaista puutarhaa. Tuli yhtä aikaa huikea ja olematon olo. Köyhä tyttö paratiisissa -filis. Teräväreunaisia hiekkakäytäviä reunustivat valkoiset puhkeamaisillaan olevat pionit, myöhemmin kukkisivat kehäkukat. Hyvinhoidettuja omenaja luomupuuta. Luomuviljeltyjä. Siellä täällä jokunen ruohonleikkurilta välttynyt voikukka. Vehreänraikas tuoksu, jota kotipihalla tai kaupungissa ei voinut tuntea. Se läikäytti mieleen entisen kodin pihan. Siirtolohkareet metsässä. Meren karikkoisen loiskeen... Pois nyt kaikki sentimentaalisuus ja suru, ajattelin nopeasti.

Hiekkakäytävien yhtymäkohdassa oli pieni ruusupensaiden ympäröimä aukio, jonka keskellä lirisi iso pyöreä suihkulähde. Altaasta kohosi metrin korkuinen majakka - tietenkin - ja sen katolla olevista rei'istä pulppusi vesi. Elämän vesi. Se oli kuulemma upeimmillaan elokuussa, kun illat pimenivät ja vilkkuvalo

syttyi. Muistin, kuinka isä ja mummu ja Rafu-setä olivat puhuneet siitä. Kuinka ne olivat yrittäneet saada minut, äidin ja Hennan tajuamaan näitä juttuja, mutta me olimme häpeällisesti torjuneet kaikki niiden pelastusyritykset.

Kello oli minuuttia yli kolme, kun painoin ovisummerin kiiltävää nappulaa. Sisältä kuului vaimea hälytysmelodia, jonka tunnistin katkelmaksi virttä ”Tule kanssani Herra Jeesus, tule siunaa päivän työ”. Kiireiset askeleet lähestyivät ovea. Noin viisikymppinen mies täytti oviaukon. Tuntui kuin taivaallinen diskostrobo olisi säpsättänyt edessäni. Kirkas. Lämmin. Vain urkujen mahtipontinen pauhu puuttui, mutta kuulin sen joka tapauksessa. Sieluni korvin.

- Mitä asiaa? Ai sinä, Kähkönen tunnisti minut ja sen ilme muuttui ystävälliseksi. Vaaleat hiukset oli kammattu tarkasti taaksepäin, otsalaineen alta näkyvä hiusraja ei ollut vielä kauheasti vetäytynyt. Kädenpuristus oli jämäkkä ja lämmin. Koko olemus hehkui patsasmaista rauhallisuutta ja karismaa. Minulle tuli tuttavallinen ja luottava filis, ihan kuin olisin tavannut jonkun kadottamani rakkaan ihmisen.

- No? saarnaaja veti minut kuohkeista unelmista lempeästi takaisin siihen ovensuuhun.

- Niin, tota... Mä aloitan huomenna keittiöllä ja me sovittiin silloin työhaastattelussa, et mä tulisin tänään käymään, nolostelin vähän ja yritin nähdä miehen ohi upean talon sisään. - Te sanoitte silloin, et mulle vois ehkä löytyä joku huone...

- Niinhän meillä oli puhe, Kähkönen sanoi ystävällisesti ja kääntyi penkomaan hattuhyllyn sivuun kiinnitettyä pientä laatikostoa. - Rafael kirjoittikin viestissään, että sinun olisi nyt tärkeätä saada vähän etäisyyttä entiseen elämäsi.

- Ilman Rafua mä en olis nyt tässä...

Juuri puunattu parkettilattia kiilsi kuin beige jää, eteisen kokovartalopeilin kehykset olivat täynnä koukeroisia puuleikkauksia. Lehtikullattuja... Saarnaaja oli pukeutunut suoriin harmaisiin prässihousuihin. Ohuessa sinivalkoraidallisessa kauluspaidassa oli kokovalkoinen kaulus. Hillityn raitakravatin sävyt sopivat siistiin asukokonaisuuteen kuin linnut taivaalle.

- No niin, tämä avain on sinulle varattuun urheilumökkiin ja tämä toinen oppilasasuntolaan, jonka toilettia ja suihkutiloja voit vapaasti käyttää. Siellä on myös pesukone, Kähkönen hymyili rohkaisevasti. - Valitettavasti muuta majoitusta ei nyt tähän hätään ollut tarjolla.

- Urheilumökki kuulostaa just hyvältä! sanoin ja olin vähällä syökyä Kähkösen kaulaan ja antaa kunnan kiitosrutistuksen, mutta äkkinäinen ujoudenpuuska sai minut hillitsemään itseni. Onneksi. Huh! Ilo sykki sisuksissa kuin sähköbasso. Oma rauha ja ihanat mietiskelyyn ja lukemiseen pyhitetyt illat! Ei enää ahdistavaa salailua ja pelkoa siitä, että äiti löytäisi Rafun antamat lehdet ja saarnakasetit.

- Sinulle sopinee, että pidätämme vuokran suoraan palkastasi?

Kähkösen sanat vaimensivat minun päässäni soivan enkelhyminän suloiseksi taustamuzakiksi.

- Paljoks se muuten on?

- Näistä kesätyöntekijöiden tilapäisasunnoista on ollut tapana ottaa tuhatviisisataa markkaa kuussa.

- Ahaa, no se on ihan ok, hymyilin, vaikka summa vähän hirvittikin. Kaikki tuntui nyt niin superupealta, ettei tullut mieleenikään heittäytyä kiittämättömäksi tinkijäksi. - Onks se jossain tässä lähellä?